

Интрадуктален рак на гърдата

от Керстин Джизела, Германия

1 Януари 200 година

„Моят опит с Германската нова медицина”

Бях запозната с GNM от няколко години. Намирах я фантастична, когато виждах колко точно работи – с мен, със семейството ми, с приятели или с познати. Дори децата ми, които израстнаха с нея, вече знаят доста добре как да се справят. Когато „хванат” някакъв конфликт тук или там и той бъде бързо разрешен, те идват при мен и казват: „Мамо, знам съвсем точно защо имам тази кашлица или настинка”, или „защо колената ме болят”. А когато конфликтът не може да се реши веднага, те кротко идват и казват: „Мамо, можеш ли да помогнеш?”

Наистина е вълнуващо да виждаш как децата ти израстват с едно различно разбиране за понятието „болест”. Истината е, че нито аз, нито децата ми можем напълно да избягваме конфликтите, защото ние сме отговорни за собствените си реакции, но вярвам, че с времето сме се научили да се справяме по различен начин с тях.

Германската нова медицина определя едно състояние, което нарича „висящ конфликт”. Такъв конфликт не е активен, но е бил подценен, умаловажен и може да рецидивира по всяко време.

Без да съм наясно с това, аз влачех такъв конфликт цели десет години.

Бях щастливо омъжена от 13 години и имах две дъщери, но най-съкровено ми желание беше да имам още едно дете, син. Съпругът ми, единственият, който работеше и изхранваше семейството, не беше много съгласен с тази идея. Със сигурност ако се появеше още едно дете на бял свят, той с радост би го приел – в това бях напълно сигурна.

И може би поради тази причина аз никога не се отказах от този копнеж.

„Хапчето” за мен не беше въпрос на обсъждане, тъй като не се съвместяваше с ученията на Германската нова медицина и затова през изминалите няколко години на няколко пъти мислех, че съм бременна. Поради липса на търпение често си правех тест за бременност, просто за да съм сигурна. Разбира се, бях разочарована, когато тестът излизаше отрицателен и ми трябваша няколко дни, за да преодолея разочарованието си. Никога не казах за това на съпруга ми.

Наскоро пак се случи подобна ситуация. Както обикновено си направих тест, но този път изобщо не бях разочарована от резултата, напротив! Мислех си: „Сега си на 37 години и си „твърде стара“, за да имаш друго дете. Децата тъкмо пораснаха и да започваш отначало – не-е – не искам това повече!”

Въпреки, че бях изненадана от собствената си реакция, убеждението ми беше твърдо. Няколко дни по-късно усетих, че лявата ми гърда (аз съм деснячка) е доста болезнена и чувствителна. На следващата сутрин забелязах, че се е появила червенина. Гърдата беше гореща, червена като рак, много подута и не можеше да се пипа. Дори зърното беше хлътнало. Въпреки това не изпитвах паника, защото все пак знаех, че това може да е „само“ лечебната фаза на интрадукталния карцином на гърдата – но това, което ме безпокоеше, беше фактът, че не бях наясно с конфликта. Можеше да бъде само конфликт на раздяла или с майка ми, или с децата ми, или със домът ми. Но в тази връзка аз не виждах и следа от конфликт.

За мен беше важно да намеря конфликта и колко време той е продължил, за да мога да изчисля конфликтната маса и да преценя какво да очаквам в лечебната фаза.

Истина е, че след един дълъг и интензивен конфликт, лечебната фаза на интрадукталния карцином може да бъде доста неприятна – толкова много, че човек би могъл да обмисли евентуална намеса. Но, ако се наложеше, къде щях да търся хирург, който да извърши интервенцията въз основа на разбиранията на Германската нова медицина? Така че, нямаше какво друго да направя, освен да седя и да чакам да видя какво ще се случи.

Опитах с изварени компреси и сложих лед на съответната част на главата. На следващия ден червенината и подутината бяха се увеличили. Червената област се беше разширила около цялата гърда на около 8-9 см, но болката беше по-поносима. От време на време усещах силни пронизващи болки, които бяха доста неприятни. Освен това имах впечатлението, че гърдата някак се е деформирала и е започнала да стърчи. Започнах да втривам млечна мазнина като масажирах нежно по посока на зърното. Забелязах и друго нещо – краткосрочната ми памет беше засегната.

Слагах си изварените компреси общо пет дни, но само през нощта, а през деня слагах ледени блокчета или охлаждащи компреси, поставени в широк сутиен.

След 6 дни червенината понамаля, но гърдата беше все още подута, твърда и тежка, дори зърната си останаха свити.

По време на цялостните ми размишления винаги се питах отново и отново: „Какво точно съм разрешила?“ Сещах се за теста за бременност, но това ми изглеждаше малко вероятно. Не бях много сигурна. В крайна сметка споделих с една приятелка, която беше на „ти“ с GNM и тя беше на мнението, че именно това е причината.

След консултация с „по-главен“ предположението беше потвърдено.

Всъщност, това не беше толкова невероятно, както ми се струваше на пръв поглед, защото с отказването от идеята за дете, аз бях целунала моя „син“ за довиждане, не наистина, но в съзнанието си, да.

Това може да се случи и в най-добрите семейства, дори човек да не намира смисъл или логика в него.

Но това не е краят на историята: един мой приятел предложи да сменя изварените компреси с листа от зеле. Тогава си спомних, че в миналото баща ми ги използваше при леки неразположения и наистина имаха успех. Затова тази идея не ми беше толкова странна, както можеше да се стори на някой друг. В крайна сметка в древността зелето се е ползвало с добра репутация и е било използвано практически като универсално „лекарство“. За 600 години римляните не са познавали друг „лек“. Използвали са го като външно и вътрешно прочистващо средство, за компреси и за обработка на раните на легионите. Според GNM няма проблем да се подпомогне лечебната фаза с някакви средства. Можем спокойно да пием сироп, когато имаме непрестанна кашлица.

Така че, аз си купих прясно, зелено и сочно савойско зеле.

Същата вечер откъснах няколко листа, внимателно ги измих, отрязах жилките и ги навих подобно на юфка. След това ги сложих на гърдата и за да не ми мокри, сложих найлон отгоре. На следващата сутрин повърхността на гърдата ми изглеждаше доста сбръчкана, но малко по-късно всичко се опъна. Червенината беше изчезнала, чувствителността – намалела и аз си мислех или поне си въобразявах, че гърдата ми беше по-малка. Продължих с апликациите и давах възможност на зелевите листа да „работят“ по 12 часа и повече. Само след няколко дни с радост забелязах, че гърдата ми беше наистина по-малка и по-мека. Бях щастлива да видя, че зърното започна бавно да се връща към нормалното си положение. Пробождащите болки намаляваха все повече и повече и се замениха с ужасен сърбеж. Продължих с процедурите още малко и периодично масажирах гърдата с млечна мазнина, като не забравях и охлаждането.

Междувременно всичко се нормализира. Целият процес продължи точно три седмици. Изтръпвам при мисълта какво можеше да се случи, ако не знаех за GNM. Вероятно щях да бъда оперирана, може би гърдата щеше да се ампутира или напълно да ме осакатят.

Вбесявам се, когато си помисля колко много хора продължават да страдат, когато има възможност да им се помогне или колко милиони са починали, а не е трябвало да става така, и всичко това, поради 17 годишния постоянен бойкот на Германската нова медицина с всякакви възможни средства.

Това всъщност е най-големият холокост в историята на човечеството!

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com